

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

ΙΩΝΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

Ο Πιλάτου μαδόντας στην Πολιτεία του (398 e) για τὴν ἵκουσθαι «ἀδημίαν» διαλέγει, για νὰ τὴν χαρακτηρίσῃ, τὰ ἐπίθετα μαλαζη, συμποτικη, καθαρητικαὶ μόνη τοῦ ἔχουμε ἀπὸ τὴν ἀρχήν, γιατὶ γὰ τὸ ἀρθροῦ πᾶν ἰωνικῶν μέτρου. Καὶ διλασὶ συγγραφεῖς (μέσος σ' αὐτοὺς καὶ εἰδικοὶ στὰ θέματα τῆς μετρονῆς) μᾶς μιλῶν για τὸν ψαλτικὸν, «ἀναβολήματον» καὶ «λαϊκὸν» χαρακτήρα αὐτῶν τῶν ρυθμῶν. Απὸ δύες αἱρέτες τὸς μαρτυρικοῦ, δέξεται νὰ θυμηθοῦμε ιδιαίτερα τοὺς στ. 101-129 ἀπὸ τὴν θερμομορφισμένην τοῦ Ἀριστοφάνη, ὅπου ὁ κακομάς ποιητῆς θέλοντας νὰ εἰρωνεύῃ τὴν παραχακαλένην πόλην τοῦ τραγικοῦ ποιητῆ, Λαζάλων (τίς ποιητὴς τοῦ γὰ τὸ θηριωπετῆ του χαρακτήρα μῆλησε συγκαὶ ἡ ἀργυριδητη)

Οι εἰδικοὶ στὰ θέματα τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς μετρονῆς ἔκπλαν τὴν πατέρηρην ὃν οἱ λαϊκοὶ εἶναν τὸ μόνο ἀρχαῖο ἐλληνικό μέτρο μέσα στὸ ίσον

δόλῳ μαρτρεῖ, αὐλακεῖς βρέπονται ἡ μία ἀμέσως ὑπέρθινη ἀπὸ τὴν ἄλλη, «τιμωρητικὴν» τοῦ μετροῦ αὐτοῦ θὲ μπροστίστε νὰ μάρτιξεν δημοσίην γηραιότερην λοιποῦ τοῦ Βαύλου. Μὲ τὴν γνωμὴν αὐτῆς φαίνεται ὅτι τημερινῶν σήμερα οἱ ποιηταὶ ἀπὸ τοὺς εἴδικοὺς επιστημονες. Πρὸς τὴν κατεύθυνσην μάλιστα αὐτῷ τονίζουμε μὲ θεατρικὸν έμφαση τὸ γεγονός διτοῦ τὸ μέτρο αὐτὸν κάνει μίαν ἐνυπατικὴ παρουσία στοὺς Πέρσες ¹ καὶ στὶς Ιάκτες ², τοῦ Αισθάνου καθώς καὶ τοὺς Βάκχες ³ τοῦ Ευριπίδη, καὶ ἐπομένως δικαιοῦται κακεῖς νὰ ὑποστηρίξην τοὺς εἴδικούς, αὐτὸν ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὴν «λαϊκολόγη».

Ο ιωνικὸς ἀπ' ἐλάσσονας στοιχεῖα (υπό —) εἶναι τὸ ίσον

1. Κυρίως 65-114, 694-696 = 700-702.
2. Κυρίως 1018-1062.
3. Κυρίως 64-104.
4. Οι γραμματικοὶ τῶν Ἑλληνοτακτῶν χρόνων μαδόνταν καὶ γιὰ ταυτικὸν ἀπὸ

ἀπὸ τὸ δίο μέτρο ποὺ ἡ ἀρχαῖηται τὰ κηρυκοποτέρητες ἀποκλειστικὰ στὴ λυρικὴ ποιηση¹. Στὸ μετροῦ αὐτὸῦ ἐπιτρέψει ποιημάτε τους δ', Ἀλκιάν (βλ. ἀντίστ. 46 P. = 34 D.), ή Σατρός (βλ. ἀντίστ. 2/2 P. = 86 D.), ή Ἀλκαῖος (βλ. ἀντίστ. 108 P. = 123 D.), ή Ἀλκατέων (βλ. ἀντίστ. 408 P. = 39 D.), ή Κόρωνα (βλ. ἀντίστ. 654 a P. = 4 D.) κ.ά. Οτι, καὶ ἡ δημοκατικὴ ποιηση γηρυσκοποτέρης τὸ ρυθμὸν αὐτὸν, τὸ ἀναρρέψεις ἥδη ποὺ πένω (βλ. σ. 74). Μὲ τὸ ίσονδο μέτρο οἱ "Ἐλλήνες σημειώσαντες κυρίως τοὺς ἀκόλουθους στίχους:

διπετρους; π.λ. Αἰστ. Ιν. 1052
ο μέτρας Ζεὺς ἀναλέει
      — Ο Ο — — Ο Ο — —

τριπετρους; π.χ. Εὔρ. Βάκυ. 65
      — Εγείρει Τριπλοῖς διεύποντα θούδω
      — Ο Ο — — Ο Ο — — Ο Ο — —

τετραπέτρους; π.χ. Αναζρ. 352, 1 P. = 21, 1 D.
      — Ο Ο Μεγαλής δ ὁ φιλόρεων δέκα δη μῆνες ἔπει τε
      — Ο Ο — — Ο Ο — — Ο Ο — — Ο Ο — —

Απὸ τοὺς τρεῖς αἱρέτας στήχουσα ὁ δίμετρος εἶναι ὁ συγχέστερος. Αντού τοῦ στριῶν παραδίδεταις δημοσιοργούντες
α) μὲ τὴν «κατάλληλη», τὴν μποροῦλη δηλαδὴ τῆς τελευταίας συλλαβῆς τοῦ διέντερου μέτρου, κακοῖς φρόναις καὶ τοῦ πρώτου:

Στρ. Οιδ. Τ. 489
τί γάρ η Δαρδανίδας
      — Ο Ο — — Ο Ο —

Εὔρ. Βάκυ. 64
      — Ασίας ἀπὸ γῆς
      — Ο Ο — — Ο Ο —

β) μὲ αὐλακεῖς τοῦ μετροῦ στὸ δίο βροχές:
Εὔρ. Βάκυ. 79
      —γα Κρητέας θεμετένων
      — Ο Ο Ο Ο — — Ο Ο — —

γ) μὲ αὐλακατάσταση τῶν δύο βροχέων μὲ δύο μαρρό:

Εὔρ. Βάκυ. 81

μετρούν (— ω υ), ἡ παραχθῆνας δημος πάντας μέτρου πρὶν μὲν τὸν Ἐλληνοτακτὸν κρίνους αὐτοματογράφον.

1. Οι δύο εἶναι οι χορεύαρχοι, βλ. σ. 84 κάτ.

καστῆ τε στερεωθεῖς

— — — υ υ — —

Πολὺ στένου σὴ θέση τῶν τριῶν μαχρῶν μπορεῖ νὰ βροῦμε δὴ μήν

μαχρί:

Σωφ. Οἰδ. Τ. 504

ἀλλ' οὐ ποτ' ἔγωγ' ἀν'

— — υ υ — —

8) μὲ τὴν ἀποβολὴν τῆς μᾶς ἀπὸ τῆς δύο βροχεῖς συλλαβίες:

Εἰρ. Βάρη.

147 δέσμῳ καὶ κροτίσιν

υ — — υ —

148 πλανάτας ἐξεθίζων

υ — — υ υ — —

ε) μὲ τὴν ἀποβολὴν τῆς μᾶς ἀπὸ τῆς δύο μαχρῶν συλλαβίες τοῦ πρότρου:

Σωφ. Οἰδ. Τ. 510

ποτέ, καὶ σορὸς ἄρθη

υ υ — υ υ — —

σ) μὲ τὴν συγκατάνοιαν τῆς βροχείας συλλαβής τοῦ δεύτερου μέτρου στὴν διπλανή μαρφή του (δίδεται ἀπόστολος πὸν κάτω διὰ λεγονταί για τὸ φανόνημα «ἀπόστολον μαρφή»):

Εἰρ. Βάρη. 71

Διάνυσσον ὑμέρον

υ υ — υ — —

Μία θεωρεῖ μαρφή του λιανοῦ δίπλερου στίγμου εἶναι τὸ διηγμάτιον αὐτοκλώδιον μενού (διλοῦς: ἀνακρέδυτειο) (εἴναι μέτροι: υ υ — υ — υ — —). εἴναι φανερό δην τὸ στήθιμα αὐτὸν προκύπτει μέση τὴν κανονική μαρφή του λιανοῦ διμέτρου (υ υ — υ — —), μὲν τὸ 2. μαρφὸν καὶ τὸ 3. βραχὺν συναλλάξουν τὴ θέση τους (τὸ φανόνημον λέγεται ἀνάχλαστη):

Ἀναρχ. 395, 1-6 Ρ. (= 44, 1-6 Δ.):

ποτὸν μέν γῆμεν γῆην γυναικοὶ κάρη τε λευκόν,

καρκίνον δ' οὐκέτι γῆην,

πάρα, γηραιὸν δ' ὕδωρες,

γηραιότερον δ' οὐκέτι πολλος
βάτρους κήρως λέλεκται

υ υ — υ — υ — —

υ υ — υ — υ — —

υ υ — υ — υ — —

82

Ο καταληγμένος λιοντας τερψίτερος στήνου εἶναι τὸ λεγόμενο γαλλικό μέτρο μετρίδιο μετρίδιο¹ ὁ τυπικὸς στήγος τῶν προγονιδίων ποὺ ἠλλοιωτεν πρὸς την την την μετάγνωση θεῖος Κυρέλης:

Γαλλικό μητρός δημητρίου δημητρίου δημητρίου

— — — υ υ — — υ υ — — υ υ — —

Ο στήνου διπλετή λίθη στὸν Φρύνη (ἐπόστ. 14 Ν.?):

τὸ γε μήν εἶναι διόδατος, λόρος ὀποτερεὶ λέγεται

υ υ — — υ υ — — υ υ — — υ υ — —

2 M ↳ 3 B

VV — VV — —

~~↖~~

VV — V — V — —

1. Γαλλικό (θηρ. Γαλλικό) διηγμάτωνταν οἱ λέροις τῆς Κυρέλης.

wenn es - manches - die - nicht - kann - so - kann - es - nicht - werden.
Z - Z - Z - Z - Z - Z -

oder aber, 15 K.

- - - - - U - - - -
- - - - - U - - - -
- - - - - U - - - -
- - - - - U - - - -
- - - - - U - - - -
- - - - - U - - - -
- - - - - U - - - -
- - - - - U - - - -

9. 7. 1964. 6. 4. 6. (- U - U -) ohne
die entsprechenden Wörter, also
ohne ein mögliches Wort, das heißt, die
Wörter, die möglicherweise das Wort
ausweichen könnten, sind
nichts wert, wenn sie nicht
die obige Konstruktion ausweichen.

(siehe, 386, § 9, für 386, § 9.)

aber, wenn sie nicht

zur Konstruktion gehören, sondern
zum nächsten Wort, dann
ist U - U - U - U - U - U - U -

zur Konstruktion gehören, und zwar
durch das Wort, das die Konstruktion
ausweichen kann.

aber, wenn

kein solches Wort, sondern ein
anderes, dann ist U - U - U - U - U - U - U -

zur Konstruktion gehören, und zwar
durch das Wort, das die Konstruktion
ausweichen kann.

aber, wenn

kein solches Wort, sondern ein
anderes, dann ist U - U - U - U - U - U - U -

zur Konstruktion gehören, und zwar
durch das Wort, das die Konstruktion
ausweichen kann.

aber, wenn

kein solches Wort, sondern ein
anderes, dann ist U - U - U - U - U - U - U -

zur Konstruktion gehören, und zwar
durch das Wort, das die Konstruktion
ausweichen kann.

aber, wenn

kein solches Wort, sondern ein
anderes, dann ist U - U - U - U - U - U - U -

zur Konstruktion gehören, und zwar
durch das Wort, das die Konstruktion
ausweichen kann.

aber, wenn

kein solches Wort, sondern ein
anderes, dann ist U - U - U - U - U - U - U -

zur Konstruktion gehören, und zwar
durch das Wort, das die Konstruktion
ausweichen kann.

δ παι, παι δυταραράς

— — — — — υ υ —

καὶ μν δηθεοι ταχομένων

— υ — — υ υ —

ταχθεὶς τοῦτ' ἐρημοστήνη

— — υ — υ υ —

τί δέξονται, ἀλλοκότῳ

υ — — υ — υ υ —

πόνια πόνια σεμνοτάτα

υ υ υ υ υ υ υ υ υ —

ο μέγας δ τάκεντα

υ υ υ — υ — υ υ —

μέγα φροντίστε απ', Ελλάδα καὶ

υ υ υ — υ — υ υ —

παρὰ Διονυσίου δικενοῖς

υ υ υ — υ — υ υ —

πάλιν ἀπῆγθε εἰς εὐηγέργειας Αρεούσιας

υ υ υ — υ — υ υ —

πάλιν παλαιὸν ἀπὸ συμφορᾶς δόμων,

υ υ υ — υ — υ υ —

όντες λευκίς ἔρες ἀπε-

υ — υ υ — υ υ —

νος ἥπιθε Ταρακλίου,

οἰκερότατα διανάματα καὶ

ορέμα γενεαλίων τεκεών.

υ υ υ — υ — υ υ —

Ο Χρηστοφόρος στήκες εἶναι γνωστός διό μόνο μάτι τη

τραγωδία, ἀλλά καὶ ἀπὸ τὴν Κρήνα, τῇ σύλλαβον (;) μὲ τὸν Πινδαρό Ταν-

γρεα πονήρια (π.β. π.χ. ἀπόστ. 654α στήλῃ III Ρ. = 5 D.: 'Αρωτίδη).

Εὖο τὸ βασικὸν στήλης εἶναι: ο ο — χ — υ υ —

Δεν εἶναι στήλη καὶ ἡ διάταξη μεριμνῶν χορισμάτων διμετρου στήλη:

χ — — — υ υ —

— χ — — υ υ —

— — χ — υ υ —

— — — υ υ —

καὶ πεντάκοντα κόραι

βεβάκηενται μαρτιας

υ — — — υ υ —

ναδε το γένιον τετακαι

— υ υ — — υ —

πολλὰ τὰ δεινὰ κονδύλια

— υ υ — υ — υ —

διόπορτε εἴκοτε διστάνω

— υ υ — υ — —

χαῖρε μοι δ καλλίστα καὶ

— υ υ — — — —

1. O. K. Rupprecht έκαψε τὴν διδασκαλίην παρατηρησην (Abriß der griechischen Verslehre, σ. 38): "Αν τὸν χορισμόν διμετρο πρὸς ἄρι τὸν χορισμόν διμετρο, η τελευτα μακρὰ ταῦλαθη τῶν συνήθων διο εἶναι η τελευτα μακρῆ ποιούμενη μαρτιρική λέξη.

Πβλ. κατ:

Σοφ. Οδ. K. 1456

Εκτινάντα αλήθη, ὃ Ζεῦ

— υ υ — — —

249

τὰν ἀδόκτον τέλεων

— υ υ — — υ —

Αρτ. 786

ἀγρονόμοις αὐλαῖς

— υ υ — — —

ΚΕΦΑΛΛΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

ΔΟΧΜΙΟΙ

Μὲ τὸν δρόν dodrans¹ (πληθ. dodrantes) δύναμασε ὁ O. Schroeder τὸν ἔξτρωναρθρό στήχο τροῦ προκύπτει ἀν μελώσουμε κατὰ μία συλλαβὴ τὸ ἔκτρωνο ἔχονταρθρό διμετρό B ἢ τὸ καταληπτικὸν λογοταρθρό διμετρό A:

dodrans A — υ υ — υ — (στὴν πραγματικότητα: — υ υ — υ —)

dodrans B — υ — υ υ —² (στὴν πραγματικότητα: — υ — υ υ —)

Παραδείγματα:

Αἰσχ. Χοιρ. 466

ἀ πόνος ἐγγένεις

— υ υ — υ —

Ηροει. 380

τεθύνεσσαν τέ θέτεια

— υ υ — — —

Αριστοφ. Θεομ. 992

χρονίς τετρόμενος
υ — — υ υ —

— υ — | υ —

— υ — | υ —

— υ — | υ —

— υ — | υ —

— υ — | υ —

— υ — | υ —

— υ — | υ —

— υ — | υ —

— υ — | υ —

— υ — | υ —

— υ — | υ —

— υ — | υ —

— υ — | υ —

Καὶ ἡ ἀκόμη δὲ γένη ἀποδεκτὴ ἡ τριών ποὺ ἔχει ὑποτροπήθη, δὲν «πρῶτος εὐρέτης» αὐτῶν τὸν μετρῶν θέων ὁ Αἰσχύλος, ἐντοῦ δὲν βρέθαιο: οἱ ρυθμοὶ αὐτοὶ τούθεν ἀλλαδὲ δὲν βρίσκονται, τὴν συνετῆ πρησματούρην καὶ καλλιέργεια ποὺ τριώνταν στὴν τριάνταδις, ἵπου ἐπροκίνονται εἶτε ἀμηρεῖς εἴτε συλλογισμένοι μὲ ἄλλους ρυθμοὺς (ἴζημοις, ἀνατάστασις, κρητικοὺς κ.λ.). Η βραχίονος διαρρήση, τοῦ διχτύου τὸν χαρακτηριστικὸν διατάξαν δικαίωσε, μὲ τὴ διατάξην ποὺ διατάξεις α) οἱ μακάρες συναθέτες νὰ μαζέψουν δὲν βραχίεσσα, β) μία τὴ διν βραχίεσσα συλλαβῆς νὰ διατυπωθετεῖται μὲ μαρτίρα, ὁ δικήμως παρουσιασθεῖται μεγάλη ποικιλη μορφῶν (περίπετα 30):

Μία ἀπὸ τὰς πέτι συνθηματίνες μαρτίρες είναι αὐτὴ ποὺ συστατοῦμε στοὺς στρόφους 698-700 ἀπὸ τὸν Ἐπίπεδο θήβας τοῦ Αἰσχύλου:

ἀλλὰ τὸ μῆτρα, πατριώνων κακός οὐ κακή·
— υ υ — υ — — υ υ — υ —

οὐ βίων τὴν απορίαν· μελάνθρωπος οὐκ
— υ υ — υ — — υ υ — υ —
εἰσι δήμων· Εὔρων, οὐταν τὴν κακῶν
— υ υ — υ υ — υ υ — υ —

Οι στήχοι δημάρτινοι είναι καὶ διπλοὶ μίαν διῆγη σταθήτη διδαχτανοί: διείγεναν δην τοὺς διεγένους τοὺς συμμετόχους συνθημάτων διον θίσιο (διετρέρο) ² αὐτοὶ

1. Ο δρός σημαίνει διὰ διπλοὺς στήχους είναι τὰ 3/4 (για τὴν διεργήθετ τὰ 1/2) τὸν κατωτικὸν γραμματικὸν διπλοὺς στήχους. [Η λεπτοκαὶ λεπτὴ dodrants, οργανωτη μέρη διπλοὺς στήχους διεγένεις] καὶ quadrans, σημαίνει τὸ σύνολο (as = 12 unciae) μακρικοῦ κατὰ 1/4, διεργήθετ 3/4 (ἢ 9 στήχους,].

2. Οι μετροὶ συμπλέκουν τὰ διορθώσαν τὸν dodrants B «Macenas alavisi καὶ τὸν dodrants A εὐθεῖα regibus», απόκοντα σὲ δύο τὸν περιήγη πρόστο (διελαττάδιον) στήχο τὸν πρώτον βρέθαιο τὸν Τάσον τοῦ Ὀπερίου (Macenas alavis editio regius: — — υ — — υ — — υ — — υ — —).

εἶναι πρόσωπατη ἡ συνηθέστερη μορφὴ στίχου μὲ τὴν ὄποια συναντοῦμε τὸν δογμάτων: Οἳν γε περίπτωσην αὐτὴν ἐπιδιώκεται νὰ ὑπάρχῃ τέλος λέξης στὸν τόπον καθετού:

Εὑρ. Βιβλ. 977-990 (= 997-1010)

τὸν θοαὶ λίνος κήνες ἵτ' εἰς ὅρος,

θίασον ἔθιται ξένοις Κάδμου κόραι,

ἀποστρηγόστατε τῷ

ἔπει τὸν ἐν γνωτικούμενῷ στολῆι

λινοσθῆνα κατάσκοπον μανιάδων.

μάτηρ προστάτι τῷ λευκῷ ἀπὸ πέτρας

ἢ σκόλιστος δημεταται

δοκεῖντα, μανιάδων δ' ἀπίστεται.

Τίς δὴ ὁρεδόθριτον

μαστήριον Καλφετον ἔξι ὅρος ἐς ὄρος ἔμοι?'

εἶμοισεν, ὃ βάζουν; τίς δῶσαι γνῶντες;

οὐδὲ γῆς αἴματος

γνωτικῶν ἔφοι, λεινός δέ τινος

δοξῇ ἢ Γοργόνων Λιθοστροτού γένος.

υ υ υ _ _ υ υ υ _

υ υ υ _ υ υ _ υ _

υ _ υ υ υ υ

υ υ υ _ υ υ υ _

‘Η νεότερη μετρικὴ ἑπτατέτη δημιουργίας τὸν δρόον παραγόντος τὸν δρόον προώπτει μὲ ἀνακλαστήν νὰ δηλώσῃ ίδιατερα τὴν μορφὴ $\underline{\underline{U}} \underline{\underline{U}} \underline{\underline{U}}$, ποὺ προώπτει μὲ ἀνακλαστήν δηλώσῃ τὴν συνηθέστερη μορφὴ δογμάτου ($\underline{\underline{U}} \underline{\underline{U}} \underline{\underline{U}}$):

Εὑρ. Ορ. 140

σῆτα σῆγμα, λεπτὸν ἕρνος ἀρρέβης
 $\underline{\underline{U}} \underline{\underline{U}} \underline{\underline{U}} \underline{\underline{U}} \underline{\underline{U}}$

τις $\underline{\underline{I}} \underline{\underline{o}} \underline{\underline{r}}$

μοί ποτ' εἰς ἔμαιν πόλιν ξεισθ' ὁ παῖς
 $\underline{\underline{U}} \underline{\underline{U}} \underline{\underline{U}} \underline{\underline{U}} \underline{\underline{U}}$

1490 σπάσγαν^α ἀμφίβολά του τάδε^β ἐπηγά, κερ-

“Αλκ. 213

ἴδιο Ζεῦ, τίς δῆ μὴ πόρος κακῶν
 $\underline{\underline{U}} \underline{\underline{U}} \underline{\underline{U}} \underline{\underline{U}} \underline{\underline{U}}$

Οἱ δόκιμοι, ἔνος ριθμὸς ποὺ ἤταν καταλλήλος γιὰ τὴν ἔκφραση Ἕπτουν συγκυνήσεων (φύβου, ἀπελπισίας κ.τ.δ.), ταρπαταντανάτολατα στὴν τραγῳδίαν. Γιὰ τὸν δίο λόγο ἡ κρίση τους ἥτταν σπάνια στὴν καμψαδίαν, δῆτον τελεῖα τὸν συναντοῦμες κυρίως σὲ μέρη δηπου ὁ κωμικὸς πονητὴ θέλει νὰ παραδίδῃ τὸν τραγικὸν δῆμος (πιβλ. ‘Αριστοφ. ‘ΑΖ. 1219 καὶ 1221 (τραγῳδητὴν εἶναι καὶ δῆμος λέει γιὰ τὸν στίχους 1190 εξ.). ὁ Σχολιαστής: «θρηγῶν παραπαραγόδειν»).

X - - ~ -
 (γηρασοχαιτος)

~ ~ - ~

Kaiabelic uus

(υποδοχιος με ειναι γηραι γηραι)

λινοτρόπον ἔται μὲταρικὴ διότητα (ιστορικα). Απὸ τὴν μετρικὴν αὐτὴν δέρμα «ελιμέντρων» δεῖται εἶναι βέβαια στὴν περίσταση τῶν δογμάτων διαρρήψεων, ἀρρώστη στὴν πραγματευόμενη πρόστιμη πληροφορία πληροφορία στὸ τέλος τῶν προστάτων δογμάτων, δῆλο γενέτο μετρων: τὸ γενούν δημος δὲν δίνει απελευθερωτικὸν αὐτὸν δογμάτων δέλτην, λέγεται, δεῖχνει δὲν δέηται καὶ δένται τὸ αργοῦ κάλον τηρ., τὸ στήριξ. Οὐτὸν αὐτὸν σὲ πειρων, αὐτὸν μαρτύρων δημοσίᾳ ποὺ γεννᾶ, μὲ τὴν διατάσση

2. ΣΤΙΧΟΙ ΟΧΙ «ΚΑΤΑ ΜΕΡΟΝ»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

ΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΛΙΟΛΕΩΝ ΛΥΡΙΚΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Οι στίχοι που γρηγορούσαν στά ποιηματά τους οι Αιολεῖς πουητρι Σατρόδη και Αλκαζός ή έγιναν αὐτό το κύριο γραπτοποίησιό: ο άριθμός τῶν συλλαβών τους παραπέμπει πάντοτε σταθερός αὐτό σημαίνει ότι στάς στίχος αυτούς δὲν εἶναι διμετρή σύντομη μέτρα μακρής συλλαβής σε δύο βραχίες ούτε ή διπλακτοστασιαί δύο βραχίεων συλλαβών με μέτρα μαραρά.

Ο βραχίονες άντος τοὺς στίχους αὐτούς εἶναι ο γλυκών γειτονία² Ο βραχίονες άντος τοὺς στίχους αὐτούς εἶναι ο γλυκών γειτονία³

Στὴν καταληγανή του μαρρή δινήσκεται φερεχράτειος⁴

ΟΟ — Ο Ο —

ἔναν στὴν ἀπογειώσαντο μορφή του, απεγκένει δημοδή στὸ τέλος κατὰ μέτρα μαρρά τοιανταὶ λέπετα ή πεπανάκτειοι⁵

ΟΟ — Ο Ο —

Τὰ δύο δίογχα στοιχεῖα τοῦ βείοντονται στὴν ἀρχὴ μόνον τῶν στίχων ἀποτελοῦν τὴν λεγόμενη αἰολικὴ βασιγ. Ήτά τὴν καλυψή τους προτί-

1. Kal ol δύο άκματῶν γόνων στά 600 π.Χ. φανεται τός η Σατρόδης θρασυμήλικη τοῦ Αλκαζού, λήτο μεγαλύτερη του.

2. Ο στίχος πῆρε τὸ δικαίο του αὖτο τὸ ποιητὴ Γάλακτα (1), ποὺ ξακουστέψει στὴν ἀλεξανδρίνη ἔποιχῃ τὸν παλαιὸν αὐτὸν στίχο.

3. Ο λαϊθος (— —) μὲ τὸν οὗτο τελεώνει δι στίχος μορφεῖ — στάντα δραμα — καὶ απεκτασταθῆ μὲ στρωθεῖτο (— —).

4. Ο στίχος πῆρε τὸ δικαίο του αὖτο τὸν κοινό ποιητὴ Φερενέρατη (τῆς αρχαίας μεταρχείας).

5. Ο στίχος πῆρε τὸ δικαίο του μέτρο τὸν πελαθὸν πάντη ποιητὴ Ιππόδακτα (6, Ηφαιστίων μάς διέκασε δικαίο τοῦ στίχου του στὸ Βεργελόνιον περι μέτρων σ. 32, 20 C. (=80D): καὶ κτιστη τὸ διμηίασε — — — Ο Ο — — —).

μουντριανή περισσότερες φορές δὲ τροχίδιος (—υ), ληγότερες φορές δὲ στον δεύτερο (—) καὶ άκομη ληγότερες δὲ ταύβιος (υ—), Δύο βραχεῖς στον βέβη στην αὐτήν (υυ) εἶναι κάτι τὸ ἔξαιρετον στάδιο.¹ Σώλη.

Παραδείγματα:

Στατφ. 216, 6 P. (= 96, 6 D.)

τὰν δ' ἔγω ταῦθ' ἀμειβόμαν

— υ — υ υ — υ —

Αλκ. 167, 7 P. (= 54, 7 D.)

πᾶλι δὲ Χαϊδίνιου στάθαι

— υ — υ υ — υ —

Στατφ. 216, 16 P. (= 96, 16 D.)

πλέκτραις ἀμφ' ἀπαίδη δέρα

— υ — υ υ — υ —

Αλκ. 167, 2 P. (= 54, 2 D.)

μαργαίρει δὲ μέγας δόριος

— υ — υ υ — υ —

Αναρχ. 360, 1 P. (= 4, 1 D.)

ὦ παι παρθένοιο βλέπων

— υ — υ υ — υ —

Αναρχ. 361, 1 P. (= 8, 1 D.)

ἔγω δ' οἵτινες θνητοῖς

υ — υ — υ υ — υ —

Στατφ. 218, 4 P. (= 98, 4 D.)

σε θέρη δ' ικέτιαν, Αρε-

υ υ — υ υ — υ —

Αναρχ. 358, 4 P. (= 5, 4 D.)

ονμναΐτεν προκαλέσται

— υ — υ υ — υ —

Αλκ. 123, 34 P.

ἄγρια θεοπεδα γνωτίκον

— υ — υ υ — υ —

ΠΙΘ. κατ' Αλκη. 36 P. (= 18 D.)

ὦς ἀμες τὸ καλῶν μελέσκον

— υ — υ — υ —

Ο. ὥντακόνιος κατ' οὐρανοπάτερον δικαιοῦσιν τὴν πράττειον, τὸν στήριξ τοῦ τὸν συναντοῦσιν φίλη στην Στατφ. κατ' στὸν Αναρχίστοντα, ποιητικὸν διμοντὸν

¹. Ιλεκ. a. 85 σημ. 2 γὰρ τὴν σημειώσαν τοὺς συμβολῶν ΟΟ.

Χρηματωποίηση σωτηριατικῆς πονηρῆς Εὐρώπης (τῆς μεγάλης κομιδίας) στη ποιητική τριμήν τοῦ θεοῦ Πριάτου (πριάτεια):

Παραδείγματα:

Αναρχ. 373 P. (= 69 D.)

ηθιστηνα μετ' ήρωον λεπτοῦ μηδέν δικαίωδε,

οῖνον δ' ἔλευσιν καθόν την δ' αἴθριος τρέπεσσαν

ψυλλα πηκτίνα τῇ φύῃ κομιδῶν τὰν δίπλῃ τ

ζουν — μὲ τὴν έδω σειρὰ — τὴν ἀκάλινη μορφή:

χ — υ υ — υ —

Παραδείγματα:

Στατφ. 220, 4 P.

χρόδασι διακρέπην

— υ — υ — υ —

Τελέσ. 717 P. (= 1 D.)

ἀ δ' Ἀγρεμος, δι κόρεα,

— υ υ — υ —

φειρόσα τὸν Αλκεὸν

— υ — υ — υ —

Στατφ. 245b, 1 P. (= 136, 1 D.)

κῆρυν δ' οἶδα πόντες

— υ — υ — υ —

Αλκ. 1, 57 P. (= 1, 57 D.)

Ἀγρηγάδηα μέντη

— υ — υ — υ —

Αδερφ. 976, 1 P. (= Στατφ. 94, 1 D.)

δέδηκε μέντη ἀ σελάνα

υ — υ — υ — υ —

* Αν διγονώντως αἴθρητη στὸ τέλος του κατὰ έναν βραχεῖον, έχουμε τὸ

στήχο πόλι φέρει τὸ ὄνομα τοῦ, Ἀλεξανδρίνοῦ πουγῆνī Φιλοκίκου, 3. αἱ. π.χ.

(φαλακρειος):

Ο Ο _ υ υ _ υ _ υ _ υ _

Σαπφ. 218, 11 P. (= 98, 11 D.)

ἴστος καὶ πολυτελέστοις μαούραις¹

Μὲ τὴν προσθήκην ἐνδεικτικοῦ μέτρου πρὶν ἀπὸ τὸ τελεστήλειο προκύ-

πει ὁ ἀλκαῖος ἐνδεκασύλλαβοι βοι;

Χ _ υ _ υ _ χ _ υ υ _ υ _ υ _

Αλκ. 152 P. (= 39 D.)

την̄ καὶ μεθόσθητην καὶ τινα πρὸς βίαν²

πανηρ, ἔπειθι καθάπειρο Μηροπίλος

εὐλογεῖ τὴν προσθήκην ἑνὸς καρπού πρὶν ἀπὸ τὸν ἀκέραλον ἴαπωνάκτειο προ-

κύτει ὁ σαπφικὸς ἐνδεκασύλλαβοι βοι;

χ _ υ _ χ _ υ υ _ υ _ υ _

Σαπφ. 199, 1 P. (= 2, 1 D.)

φαινεται μοι κήρος ἵσος θέσισιν

Ἡ αἰνῆσθην ἕρμοις τῶν βασικῶν στήγων δὲν γνωτον μόνο μὲν ἐξωτερικές

προσθήκες οἱ προσειρήνες μαρούσιον νὰ είναι καὶ ἐντερικές. "Εἰσι;

Α) μὲ τὴν προσθήκην τῆς μετρικῆς ἐνότητας — υ υ — στὸ ἑστερών

τοῦ ἥτακοντο προκατέπουν.

Β) ὁ ἀσκληπιός πιάδειος³ (ἢ ἀσκληπιόδειος ἐπάσ-

σιον), ἐν ἡ μετρητῇ αὐτή ἐνδέκα προσθήκη μία μόνο προφά:

Ο Ο _ υ υ _ υ _ υ _ υ _

Παραδείγματα: υ _ | - υ υ | - υ υ | -

Σαπφ. 105, 1 D.

φαινεῖ δή ποτα λιθίας ὑπακούθινον

— υ — υ υ — υ υ — υ —

Αλκ. 117, 13 P. (= 43, 13 D.)

Φιττάκων δὲ δίδοις καρδίσος ἐπίγειαν

— υ — υ υ — υ υ — υ —

1. Τὸ στίχο τὸν φυγαρούτε καὶ μεθάρτῳ. ΙΙ.χ.:

Σαπφ. 252 P. (= 88 D.) πλήρης μὲν ἐφανεῖται σελάνη,

αἱ δὲ ἀπὸ βάθους ἀστριθεραν

— υ — υ υ — υ —

2. Βλ. σ. 18 σημ. 1.

3. Άπλ τὸ διηγμα τοῦ μαλακοθεραν ποιησή, Ασσαρηπάδη (± 300 π.Χ.).

147, 9 P. (= 43, 9 D.)

τρεμπηρ, ἐκ δὲ κόλπῳ τρόπει λαδούμεθ..

υ — υ υ — υ υ — υ —

β) ὁ ἀσκληπιόδειος μετέζων, ἀνὴ τὸν μετρικὴν ἐνότητα

προστελήθη δίσιο φόρες:

Ο Ο _ υ υ _ υ _ υ _ υ _ υ _

Σαπφ. 212, 3 P. (= 61, 3 D.)

οὐκέτι ἐπιστημένα τὰ βροκέλλακτη τῶν σφρόνων;

— υ — υ υ — υ υ — υ —

Αλκ. 160 P. (= 135 D.)

ἄργυρος τίνες αἱδη, Ωκεάνω γῆς ἀπὸ περιάτων

ἡμίθοι πανίδοτες πονητιδέροις ταυτοπίστεροι;

— — υ — υ — υ υ — υ υ — υ —

B) μὲ τὴν προσθήκην — μία ἡ δίσιο φόρες — τῆς μετρικῆς ἐνότητας — υ υ

στὸ ἑστερών τοῦ γήινοντον (ἀμέταντος διστρέψας ἀπὸ τὴν αἰθικὴν βίστη) προ-

κύππων οἱ στήγοι:

ο ο _ υ υ _ υ υ _ υ _ υ _

ο ο _ υ υ _ υ υ _ υ _ υ _

Παραδείγματα:

Σαπφ. 216, 5 P. (= 96, 5 D.)

ψύχηρ, ἢ μάρ σ' ἀέκουστ ἀνυμάντων

— — υ υ — υ υ — υ —

238a 1-2, b 1 P. (= 137, 1.3 D.)

"Ἐρος οὐρτέ μ' ὁ λασπελῆς δόνει,

υ — υ υ — υ υ — υ —

γλυκύντηκον ὀμάχουν δόμετον.

υ υ — υ υ — υ υ — υ —

Αθοι, αοι δ' ἐμεθεν μὲν ἀπήρθετο

— υ — υ υ — υ υ — υ —

Σαπφ. 206, 1 P. (= 40 D.)

ἥψημα μὲν ἔγω σέθειν, "Ατθο, πάλαι ποτα

— υ — υ υ — υ υ — υ —

Σαπφ. 206, 2 P. (= 41 D.)

ομίκρα μοι πάνες ἔμεινεν ἐρωτέο καρκωνεις

— — υ υ — υ — υ υ — υ —

Αλκ. 110, 10 P. (= 73, 10 D.)

μεταναστικόν. ἀλλ' ἄγη μητρά

— — — ου — ου — ου — ου — ου —

Σεπτική στροφή¹

— ου — ου — ου — ου — ου — ου —

(κρ + Λιππων = σεπτ. 11 σύλλαφη)

— ου — ου — ου — ου — ου — ου —

(κρ + Λιγνων + Λιρε)

[ήδη ή αρχαία κωδικευτρία: γράψε τὸν τελευταῖο στίχο σὲ διο:

— ου — ου — ου — ου — ου — ου —

(κρ + Λιππων)

(ἀδώνιας 3).

Τὴν ἀρχαία παράδοτ ἀκολουθῶν καὶ σήμερα πολλοὶ εκδότες, δίγνωσκοι
ὅτι ἀνάμεσα στοὺς στίχους υπάρχει συνέργεια².

Παράδειγμα:

Σαπφ. 199, 1-4 P. (= 2, 1-4 D.):

φανεράι μου κῆπος ἵενος θεόσιου

ἔμμεν· ὅπηρ, δίτις ἐδάντως του

ἰσθίει καὶ πέπλον ἀδυ φανείσας ἕπανονέ.

Πιβλ. καὶ Αλκ. 143 P. (= 2 D.):

καίρε, Κυλλάνα ὁ μιδεν, σὲ γάιο μου

θήμος θυμηρ, τὸν κορυφαῖσαν τὸν αὐγαῖς +

Μᾶτα γένετο Κοοΐδη μιρεσα παμβαΐηη.

Αλκαϊκή στροφή¹

— ου — ου — ου — ου — ου —

(ια + Λιγνων = Αλκ. 110 παραπ.)

— ου — ου — ου — ου — ου —

(ια + Λιγνων = Αλκ. 110 παραπ.)

— ου — ου — ου — ου — ου —

(2 ια + Λιππων)

ἐπωτερευτὴ προσθήκη — ου

1. Βλ. σ. 28.

2. Η θεοπλεγμὴ τὸν ἔργωντα τῶν κώλων = τῶν στρεψῶν στὰ λύρικά ποτίμων.

διατέρα στὰ λύρικά ποτίμων.

3. Στήν οὐδετέ προκειται για διατρέποντα κατατελετεύοντα τελευταῖον [ιετ. θύμον θρησκευτικόν δοθαν] Α.]. Ο στίχος αὐτὸς δορέται τὸ δύοτον του [εἰδὼν εισιτο] ἐν εἴσε τὸ θυμόν τῆς λαρυγγοῦ ἐπιλαζόντως [εἰδὼν εισιτο] τὸν γένοντον.

4. Ετοι διηγεῖται τὸ φανεύοντα κατὰ τὸ θυμόν δύο στίχους συνενώνονται αἱ μία πλεόν μὲ τὸν απορρητικόν στὸ τέλος τοῦ πρώτου στίχου τὰ καραπτηριακά ποτὶ φέρονται τὸν μίαν παραπόντα.

5. Καὶ αὐτὸν τὸ στήχο τὸν λύρικὸν συνθέσει αἱ δύο:

— ου — ου — ου — ου —

(δικαϊκὸς ἐπεισόδιον)

(δικαϊκὸς δεκατούλαβος)

Παράδειγμα:
, Αλκ. 118, 6-9 P. (= 45, 7-10 D.):

κήρος δὲ τοῖσαν οὐκ ἐκεῖδετο

ἄνηρ ἐπειδὴ ποτὸν ποτίσσε

παῖδες γὰρ ὀπωνύμειαν πέκασαν, τοῦ δὲ πθοῶ πατέρες τὸ πόθημα.

Πιβλ. καὶ Σαπφ. 243b P. (= 149b D.):

αἱ δὴ γῆς εὐλων πρέπει καὶ μήτραν

καὶ μήτραν τοῦ εἴηται γένος ἐκένα κάκον,

αἵδης τέλευτη σεῖς οὐκέτι γῆταιταις ἀλλ' ἔλεγες περὶ τῶν νηκτῶν.

*

Τοισάντα προπονημένων δὲ τὸ κυριότερο τρόποτα τῶν στίχων τῆς

Σαπφώς καὶ τοῦ Αλκαίου ήταν δὲ διατένεντος δέρματος τῶν συλλαβῶν τους:

οὐ γνωκόντος ήταν στοὺς ποιητὰς αὐτοὺς πάντας ὀντοτάξιον, δὲ φερε-

κράτετος πάντας ἐπιτασσύλλαβος κακον. “Οὐχὶ δύος ἀργότερα οἱ αἰλουροί

τοὶ στήνοι. Χρησιμοτοιθηκούσι στὴν λύρην ποληγη καὶ στὸ δρόμον, δὲ αἰσθητοὶς κανόντας ἔπειρε νὰ ἴστην. Σὲ τὸν Πινδαροῦ βρισκούμενος για πρόστι τρόπο δῆλον μόνον ἀνάλογη τῶν μακρῶν συλλαβῶν σὲ δύο βροχεῖτες, ἀλλὰ καὶ αὐτικα-

στασηι διοι βροχεῖτον συλλαβῶν ἀπὸ μία μακρά, τ. λγο αἱρότερα, στὴν δρουζ-

τακὴ ποιηση, τὰ φυνημένα αὐτὰ δὲν ήταν πάλι καθάλινα στούντια. Β. τοι στὴν γέν-

ταροφή αὐτῶν τῶν στίχων ἡ αἰλουρή βάση π.λ. μπροστάς νὰ παρουσιάσῃται μαρφότη αὐτῶν τῶν στίχων πάλι μαρφότη διατάσσεται στούντια στην παραδοσιακέ-

τεῖται μὲ τὴ μαρφή τριψήρεος (τὸ ου) εἶτε μὲ τὴ μαρφή διατάσσεται (τὸ ου)

εἶτε μὲ τὴ μαρφή τριψήρεος — μὲ τὴ μαρφή ἀναπτύσσεται (τὸ ου —).

Ι. Εδώ δέξει τῇ θέσῃ τῆς καὶ μὲταδὴ παραπήρητο. Ο Πινδαρος δὲν ήτ-

ταν μόνον ὡς πρὸς τὸ σημεῖο ποὺ μαρφερόμενος προπονημένος στήν

καταστεύει τῶν αἰλουρῶν στίχων, νεαντερευτὴς ήταν καρπούς ἀπὸ τὴν αἴστη

τοῦ αἰθομόντα αἰθούσαται εἰς οὕτως νὰ δημιουργήσῃ διατάσσεται τῶν στίχων στην πο-

μορφέα, ἵνα τοῖντος ἀπὸ παραπήρηται μετρέσθω τὸν στίχων, διῆται παραδειγ-

νατος, ἀλλοτε διαριζόντως, ἀλλοτε μεταθέσοντας δρισμένα στοιχεῖα. Βεν ήταν

ἐπίστης στάντοντα νὰ δημιουργήσῃ μετρέσθω στίχων συνδιάσσονται αἰδούκαι μὲ

καρπούρικα μέτρα (στριγά π.λ. οἱ αἰλουροί στίχους συνδιάσσονται απὸ τὸν Πιν-

δαρο μὲ καρπούρικας δίπετρος ἢ καὶ τριμετρούς στίχους). Ο πανασθήτος,

δέρμα μὲ καρπούρικας δίπετρος ἢ καὶ τριμετρούς στίχους. Γ' αὐτὸν καὶ ἡ μαρφή ἀναπτύσσεται τῶν «αἰολ-

δεῖρων» τὸν μίαν περιφέρειαν στὸ τέλος τοῦ πρώτου στίχου τὰ καραπτηριακά ποτὶ φέρ-

ρονται τὸν μίαν παραπόντα.

2. Στήριση στὸν 2. τόμον τῆς έργων του τοῦ Πινδαροῦ (Biblioteca Teubneri-

ana 1964) δ. Br. Snell παραπέμπει εἰς τὸ σημεῖο παραπήρητα. Τὰ τὸν Βεργούλη

βιβλ. επιστρέψει τὴν γένος τοῦ Br. Snell (στριγά ίδια σεμέν., 1961), σ. 32* εξ.

χῶν ποιημάτων τοῦ Πινδάρου δὲ εἶναι μόνο δύσκολη ποικίλει καὶ ἀπ-

φυλότορο σὲ φιλότορο.]

*Ἄς δοῦμε π.χ. μερικές μορφές μὲ τὰς δύσκολες συναντούμε τὸν γράμμαν

A) στὸν Πινδάρο:

'Ολ. X 6

ἐνπάντι μητρέσενον
� — — υ υ — υ —

X 48

τριμόδιας πόροι, Ἀλκεοῦ
— — υ υ — υ —

Πινθ. VIII 1

Φιλόργον Ἡσυχία, Δίκαια;
υ υ υ — υ υ — υ —

Νερ. VI 16

πατροπάτριορος ὄμαιμδος
— υ υ υ υ υ — υ —

Πινθ. VIII 2

ὦ μεγατόνοι μ θύγατερ
— υ — υ υ υ υ υ —

B) στὸν Βασκυλίδη:

6, 6

ἀεισάν ποτ' Ὄλυμπίᾳ
υ — — υ υ — υ —

Ἀνδρόπ. 5, 3

ἀρρήτων ἐπένων πνήσις
— — — υ υ — υ —

18, 5

ἢ τις ἀμετέρεας κρυθνός
— υ — υ υ — υ —

18, 20

Σιβύν, δει λαχύν φέρατος
υ υ υ — υ υ — υ —

Γ) στὴ δραματικὴ ποίηση:

Σοφ. Ατ. 1197

ὦ πόναι πρόσγονοι πάνων
— υ — υ υ — υ —

Σοφ. Ατ. 195

ἄτραν οὐγανταν φλέρων

τεάν, Ζεῦ διναστν τίς ἀν-

μολῆνος βλέψαντος; Διηραΐ-

— υ — υ υ — —

Τραχ. 1017

μολῆνος τοῦ στυγεροῦ; φεῦ φεῦ
υ — — υ υ — —

Οἰδ. Κ. 182

ἔπεο μάν, ἔπει ὁνδ' ἀμαυ-
υ υ υ — υ υ — υ —

Εὔρ. Ἰη. Τ. 1092

εἰξινυτον ἔνετοῖς; βοᾶν
— υ υ — υ υ — υ —

Σοφ. Οἰδ. Κ. 239

τοῖος ἔπιον οὐκεν ἀντίλατ' ἔργον
— υ υ — υ υ — —

Αριστοφ. Βαρ. 1322

περιβαλλ, ώ τέκνον ὡλένος
υ υ — — υ υ — υ —

Εὔρ. Ἰη. 1235

φανερὰ δύματα νερέζων
υ υ υ — υ υ — υ —

Αἰσχ. Λονηρ. 317

τύροιμι ἀν εκάθετον οἴγιος
υ — υ υ υ υ — υ —

Εὔρ. Ἰη. ΑΜ. 781

ἀ δε Διὸς Ἐλένα κόρα
— υ υ υ υ υ — υ —

Φοίν. 227

δικόρηγον σέλας νινέ ἀκρων
υ υ υ — υ υ υ υ —

Η.Δ. 126

δημαργε πολιθαρέν, ἀδωνάν
υ υ υ υ υ υ υ — υ —

Εὑρ. Ἰφ. Αἰ. 180

Πάρος δὲ βουκόλος άντε *εἴλαβε*

— ου ου — ου ου — ου ου 1

τραχωδία:

Αἰσχ. Ἀγ. 399
οἶος καὶ Πέριξ εἰλθὼν

— — ου — —
— — ου — —

Σοφ. Φιλ. 1125

γελῆ μου, χεὶς πάλλων

ου — — ου ου — —

Αἰσχ. Εὑρ. 330

παραγροὰ φενοδωλής

ου ου ου — ου ου — —

Εὑρ. Βάκχ. 144

Σνείλας δ' οἵς λιβάνου κα-

ου ου — — ου — —

Αἰσχ. 505

πτέρυνη συγκαταθάπινο

ου ου ου — ου — —

Αἰσχ. Χομπ. 807

τὸ δὲ καλῶς κτίζενον ὅ μέγα ναίων

ου ου ου — | — ου ου — — (=κρ+φερ)

808 στόμου, εῖδε διαδεῖν δόρπον ἀνθρώ-

ου ου ου — | — ου ου — — (=κρ+φερ)

Εὑρ. Ἀλκ. 908

πολιάς ἐπὶ καταρά

ου ου — ου ου — —

Τέλος, ζε δοῦμε καὶ μερικές μορφές μὲ τὶς ὄποιες συναντοῦμε τοὺς ὄπ.

λοπούς (αἰσθητούς) στήκους στὴν τραχωδία:

Αἰσχ. Ηλέσ. 276

καθαρώτα λέρες φίέσθαι
— ου — ου ου — —
(ιππωνάκτειος)

1. Η τελευταῖα συναρπή, ἀλλάζεται μόνο ἀν τέλη της συνάρπεια μὲ τὸ ἐπόμενο κώ-

λο (γιὰ τὸν δρό συνάρπεια βλ. σ. 98).

Αἰσχ. Χομπ. 469

Ιὼ δίστοι, ἀφερα κῆρη

ου — — ου ου — — (ιππωνάκτειος)

Σοφ. Ἀρι. 105

οντίνθη θέσθιον μολονά

ου — ου ου — ου — — (»)

Οἰδ. Κ. 680

θείας ἀμφιπολῶν τιθήνας

ου — — ου ου — ου — — (»)

Εὑρ. Μήδ. 832

ξαθᾶν, ἀρμονίαν φυεῖσαι

ου — — ου ου — ου — — (»)

Αἰσχ. Αἰ. 1046

Κεραύγων ἐν δρεσι κλένουται

ου — — ου ου ου — — (»)

Αἰσχ. Ἀγ. 401/2

ησγυνε ξενίαν τράπεζαν

ου — — ου ου — — ου — — ου — — (πράσπειος)

Σοφ. Οἰδ. Τ. 1187/8

οἵς γένες ιστα καὶ τὸ μη-

δὲν ζώσας ἐναριθμῶν

ου — — ου ου — ου — — ου — — ου — — (»)

Εὑρ. Ἡρακλ. 423/4

τὸν τρασόματον οἰσταν ἐκτα βοτηρίες

ου — ου ου — ου — — ου — ου — — (»)

Σοφ. Αἰ. 699

μοι Μίσια Κνώστα δί-

ου — — ου ου — — (τελεσιλειο)

199 γλώσσας βασινήγρα

ου — — ου ου — — (»)

200 ἔμοι δ' ἀρχος ξατακεν

ου — ου ου — — (»)

Εὑρ. Ἰων. 500

ῦμινων, δέ τις αναλόις

ου — — ου ου — — (»)

Ἐλ. 1114

τὸν Ἰκάδον τι δει-

ου — ου ου — — (»)

Εὐρ. *Ιων 468

ἰκετεύασθαι δὲ κάρδιον

υ υ — υ υ — υ υ — (τελεσθέντοι)

Σοφ. Οἰδ. Τ. 896

τί δεῖ με κορεῖν;

(τειχίαντα)

*Ηλ. 827

ῳ πᾶν τί δακρύεις;

( ) ( ) ( )

Εὐρ. *Ιων 131

κλεινὸς δὲ πόνος μου

— υ υ — ( ) ( ) ( )

204 προσόματον ἀλκίν

υ — υ υ — ( ) ( ) ( )

*Ηλ. 142

ἔποιθενθρόδανον

υ — υ υ — ( ) ( ) ( )

*Ιων 480

ἔτιρος ἐπὶ τάκηνος

υ υ — υ υ — ( ) ( ) ( )

Σοφ. Ἀττ. 841

πᾶν αἰχμέναν ὑβρίζεις

Εὐρ. Ηῆδ. 151 (Λιπανάκητεως = «ἀντασθήθεος»)

τίς τοι ποτε τοῦ δεκάτου

— υ υ — υ — ( ) ( ) ( )

Σοφ. Αἴτ. 700

χρίσας αἰτοδαῆν ἔνοισθι οἴημα

— υ — υ υ — υ — ( )

634 δοῦνος καὶ πολλᾶς δημογυμνα καίτας

— υ — υ υ — υ — ( ) ( )

Φιλ. 136 στέρεων, η τι λέγειν πρός αὐδούνταν

υ — υ — υ — υ — ( ) ( )

Εὐρ. *Ιων 1237

ἥεταιμοι δὲ καταρθοῦσι διστονίη

— υ — υ — υ — — — (φρακήνεος)

1239

χριονὸς ὑπὸ σκοτίαν μεγάλον πορευθεῖ

υ υ υ — υ υ — υ — υ — ( ) ( )

(γιὰ μάτεραν μαρτρὴν κώνου τοῦ στήκου πρβ.). Εὐρ. *Ιπποδ. 526-528)

Σοφ. Φιλ.

716 λείσταν δὲ πόνον γροῦη στατὸν εἰς ἄνθοι

— υ — υ — υ υ — υ — (ἄνθοιςκας 11 σύναρθρος)

707

οὐ φροντίζεις γῆταις σπόνωρ, οὐκέ μηλον

— υ — υ — υ υ — — — (σπόνητηςδιάνοιας)

713/15

δε μηρὸς οἰογίτων πόματος γέδην δεκέτη πόμοι

— υ — υ — υ υ — υ — υ — υ — (ἄποληπτάδεινες μεζέων)

Παράδειγμα: άποστ. 113 D.

οὐκέθ δύως θάλλεις ἀπαλόν πρώτα κάρφεται γὰρ τὴν

3) ῥημένες + ἀστάθηκετο λεμβυὸ δίπερος:

ἀλλά μ' σ' ἀνομελής, δ' ἕταστε, δάμανται πόθος:

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΑΣΥΝΑΡΤΗΤΑ - ΕΠΩΔΟΙ

Στὸ Ἔγγειοῦθὸν του περὶ μέρεων¹ (κεφ. XV, σ. 47-56 Consbr.) δι-

έστησεν ὁ δρός τὸ μαθίνοντας ἀπὸ τὸν ἀκόλουθο δρόπο τοῦ Ἡρακλείους:
αγένεται δὲ καὶ ἀσυνάρτητα, δοτότα δύο κῶντα μὴ δυνάμενα ἀλλήλους συναρ-

τῆθηνται μηδὲ ενωσιν ἔχειν ἀντὶ ἑνὸς μόνου περιπλακαμβάνηται στήχουν. Η νεο-

τερη μετρικὴ ἐπιστήμη δρᾷε τὸ ἀσυνάρτητο με τὸν ἀκόλουθο τρόπο: Ασυνάρ-

τητο εἶναι ο στήχος ποι προκύπτει ἀπὸ τὴν σύνθετη δύο διαφορετικῶν μετρῶν
τους μετρικῶν ἑνοτήτων (κώλων) ἀνάμεσα στὶς ὅποτες ὑπάρχει διάταξη.²

Ο Ἡρακλείου μῆτρας πληροφορεῖ ὅτι ὁ πρῶτος ποιητής ποι χρησιμοποιη-

σε τὰ ἀσυνάρτητα ἦταν ὁ Ἀριβλοχός (πρῶτος δὲ καὶ τούτος Ἀριβλοχός

κέργητος). Στὴ συνέχεια ὁ ἀρχαῖος μετρικὸς κάνει ἐκπενὴ λόγο γιὰ τὶς μορ-

φές ἀσυνάρτητων ποι χρησιμοποιήσε δὲ πάλιος ποιητής ἀπὸ τὶς πουκάδες

αὐτές μορφές αναφέρει μετέ έδω τὶς ἀκόλουθες:

1) ἑρασμονιδειος³ + θυμαλλικός:

× − υ υ − υ υ − υ || − υ − υ − υ

Παράδειγμα: ἀπόστ. 107 D.

Ἐρασμονιδη· Χαρίλαε, χρῆμαί του γελοῖον⁴
ἔρω, ποὺν φῆτασθενταίουν, τέρψειν δ'
ἀκοίνων:

2) δακτυλικὸ δίμετρο + θυμαλλικός:

− υ − υ − υ − υ − υ − υ || − υ − υ − υ

Παράδειγμα: ἀπόστ. 119 D.

Δημητρος ἀγῆντς καὶ Κέρος τὴν πατηγηνων στίχων

Τὸ ἀσυνάρτητο ἀπὸ διαμετέσται εὑρίπεδειο. 3

1. Τὸ δεύτερο μέρος τοῦ ἀσυνάρτητου αὐτῷ εἶναι στὴν οὐδετὴ τὸ πρῶτο μέρος ἐνὸς
κειμένου τρίμετρου στήχου (λεγ. τὴν ποιητικού τοῦ).

2. Τὸ δευτερήτο αὐτὸν τὸ συνεπόντιο καὶ στὸ ποιητικό:

Αλκιμένα 3, 81 P. αἵρετος [εἴγενος] πρέστες κήρης γενούμενον

Στροφήρο 232, 2 P. (= 22, 2 D.) παγυστίνας (τε) φιλεῖ μολυδές τὸν Ἀπόλλον

Τβοκο 315, 2 P. (= 13, 2 D.) μελλεῖ τε καὶ βόδα καὶ τέρψεια δάρητρα

Αναρχόντα 393 P. (= 74 D.) ὅρθοδοτος μὲν Ἀρης φιλεῖ μενεύθητην

Στιμωθή 512, 1 P. (= 4, 1 D.) ἀδηρέ, ἀπογειό, μὲν μελαθεῖτη γενεύθητη.

3. Ο Ἡρακλείους μετρικές ἑνοτήτες εἶναι διατεταγμένες εἰς τὸν ποιητικό τοῦ διατοπελέται α-

πατητικό τοῦ τρίμετρου δακτυλικοῦ ἔξαμετρου στήχου ποι περισσεύει μετρικές ἑνοτήτες
ἀρχέτος μετρικές εἶναι ἀπὸ τὸν Εὔρυτόν (ἀπόστ. 929 N.): ἔνθες ἡμένης ἔξαμετρη
ἀστρητοῦ καὶ τὸν Κακλικέτο (ἀπόστ. 227, 1 P.: ἔνθετος Ἀριάδνη τῷ λογοῖ τῆς λίστης διατοπή),
τὸ ἀσυνάρτητο διμερό μέρος αὐτὸν μετέ εἶναι πολὺ καλά γνωστό καὶ ἀπὸ τὸν Ἡρακλείου, βι. π.χ.

Σημῆνες 248-272 (πρόστιξ δὲ οἱ στίχοι 252 καὶ 265 δὲν ἔχουν διατεταγμένη).

Στὴν διεξαρθρή ἑπού, στὴν ἕποι ὅμοιαδη ποιὸς οἱ ποιηται ἔχουσιν
μὲν μὲ τὸντα τὰς τὰς πολικές μετρικὲς μορφές, παρέχοντα ὅμοιος διάφοροι.
Ἅγοσαν — μὲ δικτίνες ὡς ὑπόδειγμα — καὶ δῆλες κανονίργες, ἔκανθοβοτοῦρ,
ἢ τὰ στρεψῖν τὰ παλιὰ ἀσυνθήτητα, διπλαὶ ἄριστοι σ' αὐτὰ καὶ νέας πορειῶν
τους. Οἱ ποιηται Καλλίπορος καὶ Θεόκριτος κατέκουν καὶ στὸν τομέαν
μετὰ ἐξαιρετικῆς σημαντικῆς θέσης στὴν ίστορία τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς λογοτε-
ποιησεως.

* *

Στὴν περίεπαστη τῶν ἐπωδῶν¹: δύο διαφορετικοὶ στίχοι² ποὺ γο-
ρίζονται μεταξὺ τους διχα παλ μὲ διαφορετοῦ, ὅπως στὴν περίεπαστη τῶν ἁυ-
τῶν, ἀλλὰ μὲ πανόρα (ἴπομένως διὸ περιθότι³) συνενόνται σὲ ἓν ποτε,
καὶ ποὺ δὲ πουντής τὸ ἀπανταχούμενόν δισες φορές θέλει. "Ἡδη ἔχουμες γνωρί-
ῆνα τέτοιο θίστηκο: ήταν αὐτὸς ποὺ σηματίζόταν ἀπὸ ἕναν δακτυλικὸν ἔχο-
τρο καὶ ἔναν δακτυλικὸν πεντάμετρο στίχον (ἐλεγειακὸν διστιχον).

βλ. σ. 43).

Ἡ τημβολὴ τῶν 'Αρχιλόχου ήταν καὶ στὴν κακιλέργεια τῆς ἑπαδίης
ποιῆσαν διατετρά τηματική. Τα σημῆματα ποὺ ἀκολουθοῦν εἰναι: τὰ σημε-
τακτέρα διπόν διστα κακιλέργησε δι μεράδος αὐτὸς πουντής:

1) Πρῶτος στίχος: ἀκατάληκτο λαμψικὸν τρίμετρο
Δεύτερος στίχος: ἡμετέπει

Παράδειγμα: ἀπόστ. 84 D.

*Zēs en theōn μάνες ἀμενδέπατος
—_ U — U — U —_ U —
καὶ τέλος αὐτὸς ἔχει
—_ U — U — U —_*

2) Πρῶτος στίχος: ἀκατάληκτο λαμψικὸν τρίμετρο
Δεύτερος στίχος: ἀκατάληκτο λαμψικὸν διμετρο

Παράδειγμα: απόστ. 88 D.

*Πάτερ λικάμβα, ποῖον ἐργάσω τοῦδε;
U —_ U — U — U —_ U —
τίς σὺν παρήρεσ φρένες;
—_ U —_ — U —_*

1. Επωδῶν, δὲ (τον. στιχοῖς) διοριζόντων στὴν ἀρχὴν ὁ σύντομος στίχος πολ

2. "Οποιος στὴν περίεπαστη τῶν ἁυτῶν, εἶναι καὶ εἶδος διμετρὸς οὐδὲν μεταξύ τους στίχων τὰ δύο στήνει βάσην τοὺς δύο μετρούς.

δ. Βλ. σ. 27 δι.

3) Πρῶτος στίχος: διπλακήλιον ἐξάμετρο

Δεύτερος στίχος: ἀκατάληκτο λαμψικό διμετρο

Παράδειγμα: ἀπόστ. 104 D.

*ἄμφικος, καλεῖται θεῶν δόνησιν ἔπει
—_ — U — U — U — U — U — U —*

*πεπαγμένος δι' ὅπεραν
U — U — U — U —*

4) Πρῶτος στίχος: τὸ ἀνταντήγονον — U — U — U — U — ||

Δεύτερος στίχος: ακατάληκτο λαμψικό τρίμετρο

*τοῖος γάρ φαλόντης ἔπος πάνον
—_ — U — U — U — U — || — U — U — U —*

*πολλὴν κατ' ἀργὸν ὀμικτῶν ἔχειν
—_ — U — — U — U — U —_*

Ο 'Αρχιλόχος διένει βέβαιας δι μόνος ἐπαρθέσαπος τῆς ἑπαδίης ποιῆ-
σας. Διπλαὶ σ' αὐτὸν καὶ διπλαὶ ποντηταὶ τὴς γρηγορισματοποιησαν τὰς μορφές ποι-
κιλέρωσε πρῶτος εἰςενίος τὴς δημιουργησαν διπλες κανονισμούς. Τῇ μεριδώ-
τερῃ πουκάλια ἑπαδίκων μορφῶν τὴν συναντοῦμε στὸν ἑπαδόματα.

τείνει¹ νὰ παριστάνουμε μὲ τὸ σύμβολο D τὴν μετρικὴν ἐνότητα — οὐ οὐ — οὐ οὐ —, ἐνῶ γὰ τὴν μετρικὴν ἐνότητα — οὐ — πρέπειν τὸ σύμβολο e.

Οἱ βασικὲς αἵτιες μετρικὲς ἐνότητες δὲν εἶναι οἱ μόνες ποὺ δικαιοῦνται στὰ δακτυλεπιτριτικὰ πονήκτα. Δῆλα σ' αἵτιες ληγραμμοτούνται στριψί καὶ οἱ ενότητες — οὐ — χ — οὐ —, — οὐ οὐ — καὶ οὐ οὐ —, γὰ τὶς δροῦες οἱ Maas πρότειν τὰ σύμβολα E, dι καὶ dε (δεκτίστρογχα).² Η μετρικὴ ἐνότητα E εἶναι στὴν πραγματικότητα δύο φορὲς ἡ ἐνότητα ε μὲ μία διογή συλλαβής ἀνάμεσα στὴν πραγματικότητα δύο φορὲς ἡ ἐνότητα ε μὲ μία διογή συλλαβής ἀνάμεσα (= e×e). Γὴ μετρικὴ ἐνότητα dι τὴν συναρτούμενη κυρίως στὴν μετρικὴ μορφὴ — οὐ — χ — οὐ — οὐ οὐ — — οὐ — (= e×d1e), ἐνῶ η μετρικὴ ἐνότητα d2 φῇ — οὐ — χ — οὐ — οὐ οὐ — — οὐ — (= e×d1e).

ΔΑΚΤΥΛΕΠΙΤΡΙΤΟΙ

‘Ἐπιτριτον’ (ἐνν. π. 6 α) δυόματάν οι ἀρχαῖοι τὴν μετρικὴν ἐνότητα ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑναυ στονδεῖτο (— —) καὶ ἑναυ ταχινικὸν ἢ τριγραχικὸν πολλαὶ (υ —, — υ), τὴν μετρικὴν δηκαδῆν ἐνότητα ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τρεις μαρφᾶς καὶ μία βραχεῖα συλλαβῆς. ‘Ἀναίογα μαλιστα μὲ τὴν θέσην τῆς βραχείας ταλαρφῆς οἱ δροχαῖοι διέκριναν πρώτον, δεύτερον τρίτον καὶ τέταρτον ἐπιτριτον (υ — — —, — υ — —, — υ —, — — υ).³ Εἶναι φανερό διτὸ δυόματα της ἡ μετρικὴ ἀντὶ ἑνότητα τὸ δρεπέλι στὸ γεννοῦντα ἡ σκέψη τοῦ πρώτου προς τὸ δευτέρῳ μέρος τῆς εἴδηται — σὲ διέσες τῆς τοῦ μαρφᾶς — 4 : 3 η, 3 : 4 (κάθε μαρφάς τοιλαβῆ = δύο χρόνοι).⁴

Ο Rudolf Westphal (1826-1892), ένας ἀπὸ τοὺς πιο διακεκριμένους μετρικῆς τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς μανιστῆς καὶ μετρικῆς δημιουργοὺς τῶν ὅρων «αἰακούλεπιτριτον», γὰρ νὴ δηγάλωτο τὰς μετρικές μαρφᾶς ποὺ πρώτη προσὺ ἀπὸ τὸ συμβολατικὸν διατυπωμάν καὶ ἐπιτριτικὸν μετρικῶν ἑνότητων. Στὴν πραγματικότητα πρόσεξεται — ἥπαι δέκαντα οἱ νεώτεροι μετρικοὶ γιὰ συνδιαστιμό τῶν μετρικῶν ἑνότητων — τὸ πρώτο μέρος διατυπωμάτων — οὐ οὐ — καὶ — οὐ — μὲ τὴν βορθεῖα μάρς διηγητικῆς ποὺ παραβιβλεῖται ἀνάμεσα των (anceps interpositum).⁵ Η διώγη αὐτὴ συλλαβῆς α) μέρον κατ' εξαίρεση εἶναι βρογχα β) συγκα παραδείπεται (βίσιος πρός τὸ τέλος μάς περισσόδου δ) μόνο στὸ τέλος νὰ ληγραμμοτούθῃ καὶ στὴν ζερῆ τὴν τέλος μετρισθεῖσαν δ)

Τοὺς δακτυλεπιτριτούς ληγραμμοτοίσαν στὴν ποίηση τους κυρίων οι ληγρακοὶ πονηται Πινάκων καὶ Βαζενίδης, τὰ δακτυλεπιτριτακὰ ὄντα ποίηση τα τοῦ Βαζενίδη εἶναι ἀπὸ τὴν ἀπορὴ τῆς δημητρίου τοῦ πονητοῦ πιὸ ἀπόλετο στὴν προστριτική μὲ τὰ δακτυλεπιτριτικὰ πονήματα τοῦ Πινάκρου. Δακτυλεπιτριτούς συναντούμε καὶ στὴν τραγῳδίᾳ. Τὸ θιατέρειο γάροντα τῶν ληγρακῶν — εἶναι βραχεῖα διαφορὰ ἀπὸ τοὺς δακτυλεπιτριτούς τῶν ληγρακῶν πονητῶν πολὺ δὲ για τὸ κλείσιμο τῶν δακτυλεπιτριτικῶν στροφῶν ληγραμμοτοίσαν πολὺ συγκα διθυραδικός.⁶

1. B. «Berliner Philologische Wochenschrift» 1914, 327, καὶ Griechische Metrik § 55.

2. Οι σημερινοὶ μετρικοὶ ληγραμμοτούν τὰ σύμβολα ποὺ πρέπειν οἱ Maas, ποτερίου διωρ — σωστά — δι τὸ συμβατικὸν αἵτιος τρόπον παραποτέτον τῶν μετρικῶν διωτήτων διατυπωμάτων δημιουργητού ληγρακούς δημιουργητού ληγρακούς — οὐ οὐ — οὐ οὐ — θε παραστηθῇ μὲ τὰ σύμβολα D1, ή τραπέστρογχον δημητρίου τὴν δημητρίαν δι τὸ στόχον συναπορητέων τελείων δημητρίου ληγρακού, λεγομένου ληγρακού.

3. Εἶναι ἐπορευόμενος πονητὸς δι τοὺς διατυπωματικότητας μόνο τὸ 2, καὶ τὸ 3, ἐπίτριτο εἶναι διπερό νὰ δικαίηται.

Παραδείγματα:

Πνέοντας, Ολ. XI 1-6

"Ἐστιν ἀθητόν τις ἀπείλησις δὲ πλεῖστα
κρητικῶν ἔστιν δὲ οὐδενίου θάτων,
οὐ μηδεὶς ταῖδεν νεφέλεας.
εἰ δὲ σὴν πόνῳ τις εὖ πεπάσσος, μελιγόνες ὑμνοι
ὑπέργον ἀγαλλία λόγων"
τέλεται καὶ πιστὸν ὄρκιον μεγάλων αἰσχραῖς.

— U — — — U U — U U — : e — D —
— U — — — U U — U U — : e — D —
— U — — — U U — : e — d —
— U — — — U U — — U U — : E — D —
— U — — — U U — : E —
— U — — — U U — U U — : E ∪ D

Εὐρ. Μηδ. 410-420

τῶν ποταμῶν ἱερῶν καρυοῦσαν παγαί,
καὶ δίκα καὶ πάντα παῖδες στρέψεται,
ἀνδράδεις μέτι δόλιαι βούλαι, θεῶν δὲ
οὐκέτι πλοτίς μάρασε.

τῶν δὲ ἔμπλουτοτελείων ἔγειρις βιοτίουν στρέψεται φῆματα.

ἔργεται τοι γνωτικεῖον γένεται
οὐκέτι διστοκάλαδος φράμα γνωτικαντεῖται

U — U U — U U — — U — : U D — e —
— U — — — U U — U — : e — D
— U U — U U — — U — : D — e
— U — — — U U — U — : D U
— U — — — U U — — U — : e — D — e —
— U — — — U U — — U — : E — e
— U U — U U — — — U — : D — θηρ

Παρεπήρηση:

"Ἐχει γίνει ἡ ἀκόλουθη διατίταστη, θιαστερα τὴν τραχυαδία: "Αὐτὸν περιβαλλόμενη στὴν μέσην τοῦ διατυπωτηρικοῦ στήκου ἀλιγτὴ συλλαβὴ (anceps interpositum) εἶναι μεσαῖδες ὁ ποτητής φρουροῦται μόστε μὲ τὴν ταῦλαθρὴν νὰ μὴ τρεπεῖσθαι λέγεται." Εἰσα π.χ. στὸν πρῶτο ἀπὸ τοὺς στήκους τοῦ Εὐρητῆροῦ ποὺ ἀναβάσσουε πέντε πάνω ἡ ταῦλαθρὴ καὶ τῆς λ. καρυοῦσα βρίσκεται στὴν τῆς βιοτίης ταῦλαθρῆς ποὺ παρεμβάλλεται ἀνάμεσα στὶς ἐνόπτες D καὶ e.

"Τηρέγοντας διστόρον καὶ περιττώσεις δπου δικαννας αἵρες δὲν τηρεῖται,
δπως π.χ. στὸ στήλο

Σοφ. Αι. 189

η τὸς διστόρου Σισυριδᾶν γηνεῖς

— — U — — | — U U — U U (= e — D).

"Εννοεῖται (βλ. σ. 25, §β) δὲν δὲν έχουμε παρέβαση τοῦ κανόνα αἵρεως σὲ στήλους δημόσιους

Αιστ. Πλευμ. 897

μηδὲ πλαθεῖν γαμέτην τινὶ τῶν ἔξι οὐδεποτί — U — — — U U — U U — — — U — (= e — D — e).